Can Font. Giraven a l'òrbita dels de dalt i, en conseqüència, la seva diagnosi és esbiaixada.

En Bellalta, insisteixo, es va equivocar d'escenari. "Els de baix", que no eren mesells precisament, s'ho degueren prendre com una apropiació o un escarni. Lògic. I, fidels a la màxima del "a més a més no pagar el beure", no en volgueren saber res. Indiferència absoluta. De calaix.

"Desil·lusionat en extrem, resol destruir-la per tal que no se'n parli més i es llença per altres viaranys en els que hauria de recollir el reconeixement general". Quin cop de geni! Quin cop calent més de persona de vint anys! Si ara tinguéssim el manuscrit, podríem refer i reviure una pàgina festiva del nostre llibre particular d'història local. No l'hauria d'haver estripat, d'acord. Però, i el gest? Un esperit inquiet, al pic de la joventut amb aquell punt de supèrbia que tots hem tingut a la vintena, s'indigna perquè no té "el reconeixement general" que ambicionava. La gent del seu poble no rep la seva aportació literària amb un unànime "hossanna, hossana", i ell respon amb un irat i magnífic rampell. En paus!

Arribat aquest punt, val la pena fer una recapitulació. En Bellalta està entrant en una nova fase de la seva vida. No sé si va llegir Nietszche, però la influència del filòsof alemany i els seus postulats vitalistes havien d'estar presents en l'atmosfera universitària que ell va freqüentar en el decurs de la carrera. Ell, que era un home permeable, també els degué incorporar a la seva constitució psicològica. Se li aprecia un interès per emprendre la seva pròpia aventura intel·lectual i trobar el seu camí. Jo diria que s'està convertint en un home nou, amb l'ideari més o menys perfilat, amb uns interessos definits i que els aboca en el seu treball professional i a fora d'aules. En síntesi: el desig d'una millora personal que revertirà en el col·lectiu escolar en particular i en la comunitat en general. El seu gra de sorra. El seu posar cullerada en el temps i en el poble.

L'any 1900, obté plaça de mestre interí al Prat de Llobregat. Bellalta ja és una persona autònoma i perfectament capacitada per guanyar-se la vida i fer la seva. La propera notícia rellevant, la trobem l'any 1904. Fa de mestre a Manlleu i obté un premi als Jocs Florals de Mataró. Entre 1900 i 1904, escrigué? Segurament. Si en Clavell tenia "la dèria de la vellúria", Bellalta tenia la dèria de les lletres. Era un lletraferit, per dir-ho en llenguatge de l'època.

A la Catalunya d'aleshores hi naixien i hi proliferaven multitud d'entitats i moviments associatius. (El Llaç d'Amistat a la vila, per donar un exemple proper). Molts d'ells eren proclius a convocar certàmens literaris. Els Jocs Florals són un producte genuí d'aquest moment històric. Vet aquí, doncs, dues línies paral·leles: un camp adobat i un esperit madur amb una ploma a la mà. Com no podia ser d'altra manera, la geometria va fallar i es va produir la intersecció.

La primera notícia amb lloc i data que en dóna fe, tal com escrivia més amunt és del 29 de juliol de 1904, les Santes de Mataró. Hi guanyà un premi concedit per Darius Romeu i Torrents, el Baró de Viver que, aleshores, era Diputat Provincial. El treball: "Apuntes biográficos sobre el Marqués del Valle de Ribas". Un text que, no és arriscat apuntar-ho, degué tenir com a tutor a Carreras i Candi. No perdem de vista que el general Llauder (Marqués del Valle de Ribas) era fill d'Argentona.

ARXIU

El segell al Jutjat de Pau. Una mica d'història

LLUÍS VILALTA URREA. *SECRETARI DEL JUTJAT DE PAU*

Aprofundir en l'evolució dels segells oficials utilitzats per l'Administració a Catalunya és una camí ple de fites i senyals que ens parlen de la nostra història. Un bon historiador podria elaborar un relat molt interessant i instructiu a partir de les imatges dels segells de goma utilitzats pel Jutjat del Pau a la nostra vila i, encara que em falta autoritat acadèmica per elaborar una crònica acurada, no pas manca la voluntat de deixar constància gràfica d'un tros d'història del nostre país.

El segell ha tingut molts usos

al llarg de la història. En temps que no existia la signatura digital, el segell esdevenia un instrument i un senyal necessaris per garantir la integritat o el secret d'un document o un objecte, o certificar la seva autenticitat i la voluntat del seu autor. Sembla ser que els segells tenen el seu origen en els rotllos cilíndrics utilitzats pels funcionaris durant el III mil·lenni a.C. a Mesopotàmia, per autentificar determinades operacions com tancament de portes de magatzems, atribució de propietats o legitimar els documents escrits en tauletes de fang. En tot cas, la importància del segell és indiscutible, d'aquí que Prat de la Riba, en moments de gran precarietat econòmica de la Mancomunitat de Catalunya, expressés que *a ell, per governar, tan sols li calia un nom i un segell de goma*. Va ser el Sr. Charles Goodyear, que l'any 1844 patentà la vulcanització del cautxú, qui va fer possible la fabricació dels famosos segells de goma.

La Constitució espanyola de 1869 proclamà la llibertat de culte, motiu pel qual a partir de 1871, es creà el Registre Civil depenent de l'Administració de l'Estat, tasca que fins llavors s'havia atribuït a les institucions eclesiàstiques. És a partir d'aquest any, doncs, que podem trobar els primers documents segellats del Registre Civil i iniciar la nostra recerca documental. L'emblema intern del segell del **1871** és, aleshores, el de la Justícia clàssica: la balança i l'espasa, provinents de les tradicions clàssiques grega i romana. A partir d'aquell moment, el Jutjat de Pau passa a anomenar-se Jutjat municipal, alternant ambdues denominacions al llarg dels anys posteriors, en funció de les diferents legislacions vigents.

El segell utilitzat a partir de **1922** té una especial rellevància i certament és un una mica enigmàtic. Mostra el segell imperial absolutista de Felip V –malgrat haver estat abolit l'any 1868, amb la revolta "La Gloriosa"–, que inclou el blasó borbònic amb les tres flors de lis al centre, la corona reial i el toisó d'or que l'envolta. Veiem en l'escut només els símbols de les corones de Castella i Lleó. Potser aquest segell presagiava l'abolició de la Mancomunitat catalana –molt afeblida ja–, presidida en aquell moment per Puig i Cadafalch, i la dictadura de Primo de Rivera amb la qual es va reprimir i perseguir sense embuts la llengua i les tradicions catalanes.

El segell de l'any **1931** –en plena Segona República– ja inclou l'emblema constitucional que, amb excepció de la corona, és pràcticament l'actual. Amb el restabliment de la Generalitat i l'aprovació l'Estatut de Núria, el català torna a tenir presència en les institucions públiques i s'incorporà, per primera vegada, la llengua catalana als segells oficials catalans, com veiem en la mostra de **1934**. El català es manté al nostre país durant la guerra civil, com comprovem en el segell de **1937**, que inclou la novetat de l'escut de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit judicial. Aquest segell manté la seva vigència fins l'any **1939**, quan la Segona República és esclafada per la victòria franquista i els símbols de l'estat ja són exclusivament redactats en castellà i incorporen l'àliga de Sant Joan, originària dels Reis Catòlics.

L'any **1957**, arran de la nova Llei de Registre Civil, s'encunyà un segell nou amb el símbol de la Justícia al bell mig, segell, però que només va ser utilitzat durant un parell d'anys i va ser reemplaçat, inexplicablement –com no sigui per motius ideològics– amb un altre que recuperava de nou la tristament famosa àliga franquista. Així, en l'àmbit del Registre Civil a Argentona, l'escut imperial s'usà fins al **1987**, malgrat que des de 1981 l'escut constitucional ja era l'actual!

En l'àmbit judicial, però, a partir de **1965** el símbol de la justícia clàssic, que inclou aquesta vegada un llibre al mig, desplaça l'escut franquista, i és utilitzat fins al **1989** que recupera de nou l'escut constitucional, deixant només el símbol de la justícia per al segell que autentifica la fe pública del Secretari.